

Иванку.

Но да-й-да знаеше ти колко пламенно и искрено ме обича тя!... да-й-да видеше, брате, колко много се радва тя, каква добротестина се изказва въ очите ѝ, на лицето ѝ, когато чуе тя отъ мене, че азъ ѝ обичамъ...

Драгомиръ.

Та какво по-добро искаме отъ това? Ште каже, че нашата работа много благополучно ште се свърши.

Иванку.

Но мене ми е мъчно да ѝ лъжж така лошо, брате мой. Не знаешъ ти, колко ми дохожда мъчно и тежко, когато гледамъ на нейната хубава радостъ и когато си помислѣж, че всичко това ште се развали, че нейните най-свети и сладки надѣжди ште се обърнатъ на прахъ и пепелъ...

Исакъ (подслушва).

Драгомиръ.

Да не ти се е възвилъ пакъ умътъ?

Иванку.

Но азъ обичамъ Тудорка, разбирашъ ли ти? Азъ ѝ обичамъ и не можж да се откажж отъ нея. Какъ! безъ нея азъ да парувамъ? Тудорка да не бѣде украсена съ царска корона? Да бѣде тя отхвърлена, оставена?...

Драгомиръ.

Азъ пакъ ти казвамъ, че безъ Мария всичките ни трудове ште утидатъ напусто. (става) И гледай што ни чака тогава: всичко ште се натрупа на нашата глава, а ти знаешъ, какъ народътъ обича Асѣня и какво би направилъ на неговите врагове.

Иванку (става).

Само да сполучяхъ азъ сега, та послѣ — лесна е разправата съ народътъ.